

Reportage – REISVERHAAL**De Filippijnen:**

Wondermooie natuur en prachtige duiken, maar ...

Met iets meer enthousiasme dan op een normale werkdag druk ik mijn wekkerradio af. Nog even moet ik de oogjes van mijn vrouw wat helpen opentrekken, want binnen een half uurtje worden we immers verwacht de bus op te stappen richting Schiphol. Samen met negentien andere collega duikers vertrekken we naar het El Galleon Dive Resort gelegen op het eiland Mindoro in de Filippijnen, ongeveer 135 km ten zuiden van Manilla.

Het eerste contact met de Filippijnse wateren is voor Ivan. Hij kon het niet laten een sanitaire stop in te lassen aan de waterkant. Helemaal doorweekt keert hij terug naar de bus. *“Uitgeleden aan de pier”* zegt hij. Een uurtje in de droogkast – in ons geval nog de overzet van Batangas naar het eiland Mindoro – volstaan om zijn kledij te laten drogen. Het is hier immers ondertussen bijna 13:00u, 32°C, volop zon en een lichte zeebries. Wat moet een mens nog meer hebben?

Tweentwintig uur later hebben we eindelijk onze bestemming bereikt. Het duikcentrum Asia Divers is gelegen direct aan het hotel. Ze beschikken over zes boten en één speedboot en ze brengen je op 5 tot 15 minuten op één van de 30 duiklocaties in de buurt. Natuurlijk kunnen we niet wachten om direct nog onze checkdive mee te pikken – allé, de 12 zotten van de groep tenminste... en ja, ook ik behoor tot de fanatiekelingen... nu nog...

De 'big group from Belgium' wordt onmiddellijk onderverdeeld in groepjes van maximum zes duikers en een lokale duikgids. Op het programma staan dagelijks max. vijf duiken van 60 minuten – wie gaat dat volhouden? Als onderwaterfotografen krijgen wij het groepje van de slow motion divers. En ja hoor, soms volstaan enkele vierkante meters om ons duikuur af te ronden.

Na onze eerste duikdag is ons verlanglijstje – naaktslakken, zeepaardjes, spookmurenes, hengelaarvissen, zeeslangen - reeds goed ingekort. Maar dan slaat het noodlot toe. Anderhalf uur na mijn derde duik merk ik plotseling rode en blauwe vlekken op mijn linker bovenarm. Geen tintelingen, noch pijn maar 2 uur zuivere zuurstof zet me weer met mijn beide voeten aan de grond. Dit kan toch niet zijn! Heb ik nu last van een decompressieongeval? Discussies, twijfel en telefoongesprekken lossen mekaar heel snel af. Onze groep staat aan de grond genageld. De enige die voldoet aan de voorwaarden voor een typische duiker – zelfs geen alcohol - en waar nu net geen decompressieongeval van verwacht wordt ben ikzelf. Maar maakt het allemaal nog uit?

Ondertussen is het bijna middernacht. Het duikcentrum en mijn vrouw Els hebben voor mij een verplichte checkup geregeld voor morgen in het dichtstbijzijnde hospitaal met hyperbaar centrum. Bange uren gaan voorbij. Het kabinet van de dokter en zijn assistenten is amper enkele vierkante meters groot. De kliniek herbergt volgens mij meer ziektekiemen dan dat ik in mijn lichaam heb, maar de dokter brengt me goed nieuws. *“Neem een dagje rust en vanaf morgen mag je weer langzaam aan beginnen duiken. Doe het voorzichtig aan en schakel over op Nitrox”*. Oef. Ga ik dan toch nog kunnen genieten van mijn vakantie?

Met pijn in het hart zie ik de volgende morgen twintig duikers vertrekken. Sommigen zijn reeds toe aan hun achtste duik. Achtste? Ja, inderdaad. De ganse groep schroeft zijn aantal vooropgestelde duiken sterk terug.

's Avonds zakken we af naar Sabang Bay. Een tiental minuten via de wandelboulevard – volgens de boekjes dan toch - brengt je bij diverse restaurantjes en bars. Het padje lijkt me eerder een samensmelting van verkeersdrempels, achtertuinen en verlaten straatjes. De voedingswaren liggen tentoongesteld in bakjes met ijs en het is moeilijk te weerstaan aan de 'goedevening' lokroep van de Filippijnse meisjes. Voor amper 10€ kan je hier gemakkelijk

met zijn tweetjes genieten van een zeer lekker 'sizzling' avondmaal. Tijdens onze terugkeer naar het hotel laten enkele vrijgezellen van de groep zich verleiden en trekken één van de sexy bars binnen – Els en ik mee naar binnen natuurlijk. De heel jonge en slanke meisjes dansen en showen er op los. Iemand aan de haak slaan en mee naar de kamer nemen betekent immers geld verdienen. Mannen van rond de 140 kg zie je hier vertrekken en paraderen met lokale schoonheden. Bah! Hoe is het mogelijk?

Ondertussen doe ik nu dagelijks opnieuw drie duiken per dag – ja, ik weet het, we zijn gekomen voor vijf duiken per dag, maar ... mijn droomvakantie wordt eerder een drama-reeks. Vandaag zijn we Friday, the 13th. En ja hoor, het is raak, de dag doet zijn eer aan. Onze duik in De Canyons kenmerkt zich door een zeer sterke stroming en een zichtbaarheid à la Oosterschelde. Sommigen van de groep slagen erin hun fles op een half uurtje leeg te zuigen. Maar ik overwin de omstandigheden en schiet nog enkele prachtige foto's.

Onze zondag – rustdag - brengen we door met Mamma Tarzan. Onze reisleidster Annick heeft voor ons een daguitstap geregeld naar Hidden Paradise, een bezoek aan de watervallen, een begeleide rondleiding door één van de lokale dorpen en een kano tocht doorheen de wondermooie natuur van de Filippijnen.

Maandagmorgen. Een half uurtje met de speedboot brengt ons op Verde Island. Tijdens onze duiken hier krijgen we voor het eerst te maken met een schitterende zichtbaarheid van wel 30 tot 40m. De stroming is ook hier sterk tot zeer sterk maar deze daguitstap met BBQ is zeer zeker de moeite waard. Al het kleine spul komt perfect in beeld. Verder is er hier kleine vis tot vleermuisvissen à volaté. En iedere duik ontdek ik nog bijna een nieuwe soort naaktslak.

Op de duikplaats Sharks Cave gaan we enkele minuten op de bodem liggen net voor de ingang van een kleine grot. In de grot zien we drie witpunt rifhaaien wat cirkeltjes zwemmen en af en toe kijken ze ons even recht in de ogen aan. Dichter dan een drietal meter bij de diertjes komen we echter niet. Net naast de grot bevinden zich wel vijf pygmeë zeepaardjes op één en hetzelfde koraal.

En wrakken? Wrakjes, jazeker. Op Sabang Wreck poseren enkele hengelaarsvissen voor mijn camera en bij Laguna Point zien we dan weer blauwe en zwarte spookmurenes. Op West Escarceo kom ik oog in oog te staan – allé te hangen – met een zee kat of sepia. Mijn ongekende ziekte blijkt ondertussen ver weg te zijn.

Onze voorlaatste dag staat enkel nog de spookfluitvis op mijn verlanglijstje. Jamie, onze duikgids kan er maar geen vinden, maar eindelijk komt de verlossing. Even verdwijnt ik uit het gezichtsveld van de duikgroep, en ja hoor, den Bruno is back en wat heeft hij gezien? Ik haal er zelfs de nieuwsbrief mee van de website van Asia Divers: two robust ghost pipe fish!

Het El Galleon resort in combinatie met Asia Divers is één van de beste keuzes in Puerto Galera. De duikgidsen zijn zeer professioneel en geen enkele vraag is teveel. De duikplaatsen hebben enorm geleden onder de tyfoon van 2006, dat merk je zeer zeker aan het koraal. De stromingen kunnen sterk zijn en de zichtbaarheid is niet van de beste, maar de diversiteit aan klein leven boeit je iedere minuut van je duik.

En ikzelf: wel, still alive and kicking, maar ...

Tekst: Bruno Van Saen

Foto's: Bruno Van Saen & Els Van Den Borre